

som man skulde tro bedst kunde undersjøges, heller ikke kan have nogen overordentlig stor Tillid til disse Læger med Hensyn til indvortes og mere indviklede Sygdomme, hvis Aarsager det maa anses for meget vanskelige at overflue. Desuden bliver man bestyrket noget i denne Antagelse, naar man f. Ex. hører og ser, at Folk, som efter længere Tid at være blevene behandlede af en autoriseret Læge, finde paa at affsedige ham og tage en anden autoriseret Læge, af ham faar den Bessked, at den Læge, de have havt iforveien, og som ogsaa var examineret, have brugt helt forkerte Midler. Han kan f. Ex. have søgt at helbrede dem for en Sygdom, som de slet ikke have, og den anden Læge, de have tilkaldt, giver sig da til at kurerer paa dem for en helt anden Sygdom. Det er jo klart, at de ikke begge to kunne have Ret; men at den Ene maa have taget feil, og det er da ogsaa klart, at den, som har taget feil, maa have virket skadeligt paa de Vedkommendes Sundhed. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Hindenburg) yttrede, at de autoriserede Læger vare meget hensynsfulde overfor de Fattige. Det er allerede blevet udtalt af det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær), at han har Erfaringen i modsat Retning, og jeg kan sige, at det Samme gjælder mig. Der kan være hæderlige Undtagelser blandt Lægerne paa Landet; der kan være Læger, som virkelig tage Hensyn til Folks Stand, Stilling og Formuesomstændigheder; men i Reglen er det ikke Tilfældet; i Reglen maa de Fattige betale lige saa godt som de Rige og forholdsvis langt mere. Om det er anderledes i Kjøbenhavn skal jeg ikke sige, men jeg tvivler dog noget om, at Forholdene der ere saa udmærkede (En Stemme: Jo!). Ja, det kan gjerne være, at det forholder sig anderledes; men naar man kjenner de kjøbenhavnske Forhold i andre Retninger, synes det mig ikke, der er Grund til at tro, at man i den Henseende skulde kunne lykønske Kjøbenhavn saa meget. — Det er ogsaa blevet sagt her idag, at denne Sag er ikke nogen Partisag. Tilbels kan det siges; men jeg kan dog ikke fuldt ud samstemme deri. Det forekommer mig nemlig, at det samme Parti, som modsætter sig Frihedsbevægelse i andre Retninger, ogsaa modsætter sig Frihedsbevægelserne i den Retning, hvorom der her er Tale, og der er kun den Forskjel, at der er betydelig Flere, som holde paa Indstrænkninger i mange andre Sager. De, som modsætte sig Friheden i denne Sag, ere egentlig nærmest kun de studerende Klasser, det, som repræsenteres af Sundhedskollegiet og Universitetsbændelsen, men det forekommer mig, at den høitærede Justitsminister stiller sig i denne Sag omtrent paa samme Standpunkt som det, hvorpaa Regjeringen stiller sig i mange andre Sager. Den høitærede Minister yttrede saaledes før, saavidt jeg erindrer, at dersom man vilde have noget Saa om at faae Noget ud af denne

Sag, maatte Folkethinget opgive det Standpunkt, det hidtil har indtaget, det vil sige: opgive det Forslag, som her foreligger efter tidligere at være vedtaget med meget stort Flertal, og gaa over til det Forslag, som er vedtaget af Landstinget og som har Justitsministerens Billigelse. Jeg maa i høi Grad beklage denne Udtalelse af den høitærede Minister; thi det er klart, at der, naar han saaledes stiller sig absolut paa Landstingets Standpunkt, altsaa imod Folkethinget, da ikke kan være godt Saa om at faae Noget ud af Sagen. Det er tværtimod min Overbevisning, at hvis vi skulde faae Noget ud af de foreliggende Sager, det være sig hvilket som helst af dem, maa den Minister, der vil føre den vedkommende Sag frem, stille sig mæglen imellem Anskuelserne i de to Thing og se at faae hvert af dem til at slaa Noget af paa sine Fordringer. Hvis Ministeren stiller sig saaledes, er det mit Saa, at der ogsaa af den foreliggende Sag vil kunne udbringes noget Frugtbart, Noget, som Befolkningen kan være tjent med; men hvis den høitærede Minister vedblivende stiller sig absolut paa Landstingets Standpunkt og forlanger, at Folkethinget skal opgive hele sit Standpunkt, sin Overbevisning og sin Anskuelse om Sagen, maa jeg desværre tvivle om, at der vil komme et heldigt Resultat, et godt Udbytte ud af en Sag, som dog i saa overordentlig Grad er Gjenstand for Befolkningens Opmærksomhed, og som saa Mange længes efter at se ordnet paa en heldig Maade.

G. Madsen: Jeg skal sige nogle Ord til den lange Forhandling, som er bleven ført om denne Sag, idet jeg ikke tror at kunne forsvare at undlade at sige et Par Exempler til de mange, der ere fremførte dels paa, at det er lykkes enkelte Kvalfalvere at foretage meget heldige Kure, og dels ogsaa paa, at autoriserede Læger have været i høi Grad uheldige i deres Kure. Hvad det første Punkt angaar, skal jeg blot tillade mig at bemærke, at netop den Mand's Fader, hvis Ansøgning om Tilladelse til at maatte kurerer for Brokksade i den sidste Tid er bleven afslaaet, har kureret en meget nær Slægtning af mig og 6 af min Nabos Børn, og det efter at de i to Aar forgjæves havde været behandlede af autoriserede Læger. Hvis Noget skulde tvivle om Rigtigheden af disse Vidnesbyrd eller tvivle om, at de Vedkommende virkelig ere blevene kurerede i tilsvækkelig Grad, kan jeg godt gjøre det ved, at den ene af dem nu er bleven udfreven til Soldat og kjendt god dertil, hvilket er et Bevis for, at han er fuldstændig helbredet, og det var netop den ene af dem, som først blev undergivet den autoriserede Læges Behandling uden Resultat. Netop det, at det er et saa stort Gode at blive helbredt for en saadan Sygdom, og det et Gode, som føles hele Livet igjennem, maa tale imod at negte en saadan Mand en sliq Tilladelse. Jeg kan dernæst